

Non Solus

22 juli 2018

Geduld.

Ik leerde vroeger, vermoedelijk 1940, op de lagere school, vierde klas. Het navolgend gedichtje.

Door een bijzondere vondst, van iets dat nog langer geleden in mijn jonge jongens leventje gespeeld had, mocht ik ervaren dat geduld een goede zaak is en soms loont.

*Geduld is zulk een schone zaak,
Om in een moeilijke taak
Zijn doelwit uit te voeren;
Dit zag ik laatst in onze kat,
Die uren lang gedoken zat,
Om op een rat te loeren.
Zij ging niet heen voor zij de rat,
Gevangen, in haar klauwen had.*

Hieronymus van Alphen.

Lang geleden mocht ik, kennelijk als teken van al een beetje groot geworden, in september 1934, naar de Zondagschool. Daar kreeg ik, vijf jaar oud, les in het begrijpen van de Bijbel en mooie liedjes die verhaalden over een super man, "Jezus", Zingen hebben ze mij nooit kunnen leren.

Ik was enorm onder de indruk van de juffrouw, Rehorst was haar naam, geen juf, maar juffrouw Rehorst.

Zo driftig als ik thuis en op de kleuterschool kon uitvallen, zo lief en meegaand was ik op Zondagschool. Maar ja dat was één uur in de week.

Deze juffrouw Rehorst, zeer begeistert met het verkondigen van de heil boodschap van Jezus, middels zendingswerk, gaf mij, na overleg met mijn ouders, een zending busje mee.

De bedoeling was dat ik bij familie en kennissen regelmatig het busje voor hield met de vraag er een paar cent voor arme kindertjes in te doen.

Dat waren kindertjes, wonend in één onzer koloniën, Oost en West Indië.

Juffrouw Rehorst kwam om de twee maanden langs om het busje te legen. Ik was al snel het collectantje dat van de Zondag school klas de hoogste opbrengst had. Ik voelde mij bijzonder aangetrokken tot deze Zondagschool juffrouw en later heb ik wel eens gedacht dat ik een beetje boel verliefd op haar was. Dat was de eerste vrouwspersoon, later nog een paar.

Vanaf oktober 1935, ik was toen zes jaar en ging leren lezen, met het tijdschrift voor jongeren van het zending genootschap. Dat maandblad verscheen onder de naam Wolanda Hindia. Je vindt daar Holland en Indië in terug. Dat blad bleef ik ontvangen en dat stopte September 1939 omdat ik toen van de Zondagschool over ging naar de jongeren catechisatie.

Op mijn 11de verjaardag, 10 april 1940 kreeg ik alle mijn toegezonden zending bladen netjes ingebonden cadeau van mijn moeder en vader.

Dat ingebonden boek heb ik nog en ik bemerkte dat het een gevraagd verzamel item is. Ik heb het later tijdens de lagere school nog menigmaal meegenomen en maakte daar goede sier mee.

Het was wel onbegrijpelijk dat dit blad gegeven werd aan kinderen die net de lagere school gingen bezoeken.

Terug naar het geduld. Op het zending busje stond een gedichtje dat ik uit het hoofd geleerd had, dat ik bij verjaardagen en feestelijkheden ging voordragen en daar enorm succes mee oogstte.

Volgens mij niet door de tekst, maar ik vond voordragen leuk en had daar meer succes mee dan met spel of vechten op straat.

Helaas kende ik het gedichtje niet meer, nog wel de eerste twee regels en het busje was ingeleverd bij mijn vertrek van de Zondag school.

Het zoeken en navragen hield mij toch in de greep en heb altijd gedacht ik kom het nog eens tegen.

Zo deze week voor de zoveelste maal proberen via internet en plots bingo. Ik laat u het plaatje van het busje zien, gevonden in een museum en daar op het gedichtje. Tevens de omslag van het ingebonden tijdschrift; "Wolanda Hindia". Geduld loont bijna altijd als we tijd van leven hebben.

Er ging een wereld open waar ik u graag een moment in mee wil laten kijken.

Het gedichtje, redelijk leesbaar op het busje;

*Ik ben een kleine bedelaar
en tevens een verzamelaar,
voor arme blinde mensen.
Komt vrienden geeft een cent of wat.
Voor 't Rijk van Jezus onze schat.
Gij kunt niet beter wensen.*

Daar werd ik dus met dit gedichtje als vijf jarig jongetje langs familie en kennissen gestuurd. Ik begreep nog niet hoe arm ik zelf was, Dat was niet aan de orde. Het busje had ook een zichtbare vaste plaats in huis.

Let op de mededeling, op het busje links boven, 4 miljoen Mohammedanen.

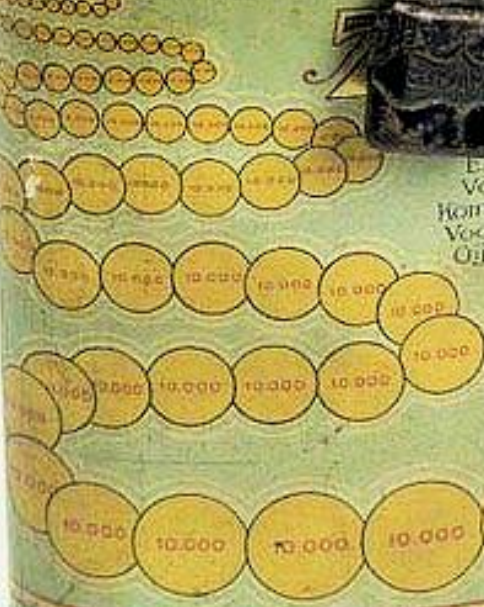

TOTAAL 4 MILLIEN
MOHAMMEDANEN

VOOR DE
VERBODING

...en een kleine bedroef
En tevens een verzachting
Voor arme blinde menschen
Komt vriendengeeft een cen
Voortrijk van Jezus onzen
Og kunt niet bezat wenschen

(T. N. Leen)

COMITÉ 2e CONST. HUIJGENSSTR. 32. AMSTERDAM

Gaat dan henen, maak al de volken tot mijn discipelen en doopt hen in den n aam des Vaders en des Zoons en des Heiligen Geestes en leert hen onderhouden al wat ik u bevolen heb. (Matheus 28 vers 19)

Ik wil geen oordeel vellen over de methoden van kennis bij brengen. Ieder kan dat zelf wel interpreteren. Mijn herinnering werd op gepoetst zonder rancune. Zeker wil ik die tijd niet meer terug.

Nicolaas Overbeeke

Nieuwerkerk aan den IJssel

Nicolaas.overbeeke@gmail.com